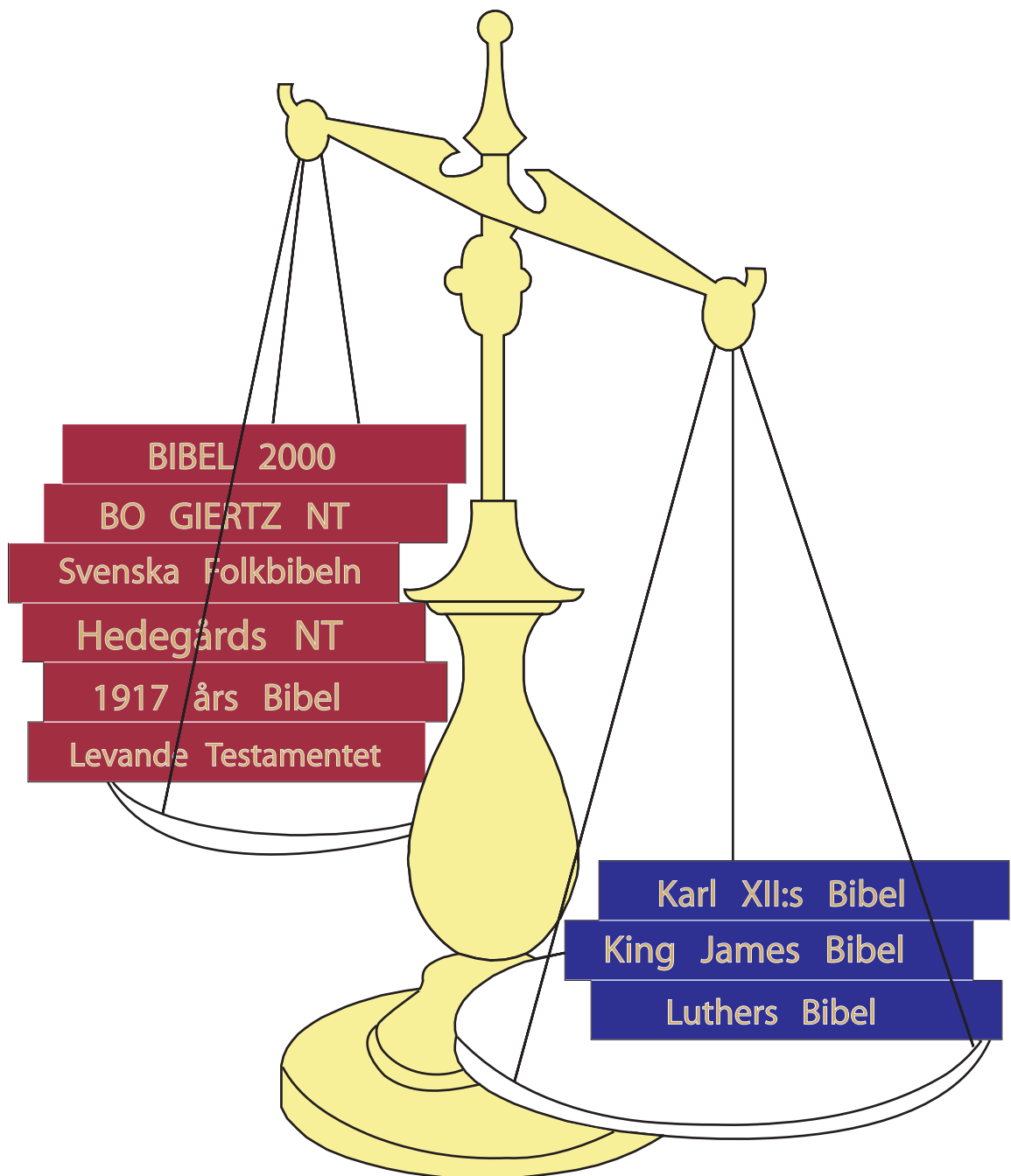

Vilken Bibel?

Vilken Bibel?

Av Bo Hagstedt

Innehållsförteckning	Sida	Sida
Hur det Gamla Testamentets textform blivit bevarad	1	Attack mot frälsning genom tro 10
Nya Testamentets tillkomst	2	Angrepp på Kristi Gudom 10
Reformationen	3	Första Johannes Brev 5:7 10
Motreformation	4	Apostlagärningarna 8:37 11
King James översättning år 1611	5	Johannes 7:53 - 8:11 11
Hur förvanskningen av grundtexten, Textus Receptus gick till	5	Markus 16:9-20 12
Vilka var Westcott och Hort?	6	Vem bestämmer Bibelns innehåll? 13
Westcott och Horts teorier avskrivna	7	Herren har bevarat sitt Ord 13
Fakta om Vaticanus och Sinaiticus	8	Inga protester? 13
Några jämförelser: Gamla Testamentet	9	Vi behöver återgå till den gamla grundtexten 13
Jämförelser NT: Angrepp på jungfrufödelsen	9	

Förord till tredje - tionde upplagan

Nya och mycket viktiga uppgifter har nått oss sedan vi gav ut första upplagan av "Vilken Bibel?" som vi nu i denna tredje upplaga tar med om de två professorerna Westcott och Hort, som förändrade Bibelns grundtext år 1881. Några kristna skribenter beskriver dessa två herrar som "hängivna troende som drevs av tron på Guds Ords tillförlitlighet." Följande upplysningar kommer att visa att detta inte stämmer. Uppgifterna är hämtade från Westcott och Horts brevkörrespondens, publicerad av deras söner, *The Life and Letters of Fenton John Anthony Hort* och *The Life and Letters of Brooke Foss Westcott*. Dessutom har vi tagit med ett uttalande av Teosofiska samfundets grundare H.P. Blavatsky.

Westcott och Hort var bl. a. medlemmar i "Ghostly Guild" dvs. Andesällskapet från 1850-talet, och Hort berättar i ett brev följande: "Westcott,...,Benson,.. m. fl. och jag har startat ett sällskap för att undersöka andar och alla övernaturliga förekomster och effekter, och jag är benägen att tro att något sådant verkligen existerar."¹

¹*The Life and Letters of Fenton John Anthony Hort*, Vol. I, Arthur Hort, Macmillan and Co. Ltd., London, 1896, sid 211.

Den kända spiritisten och Teosofiska samfundets grundare, H.P. Blavatsky, kommenterar i en av sina böcker Bibel och Westcott och Horts grekiska text på följande sätt: "Den som under nästan 1500 år varit pålurad kristendomen såsom en bok, i vilken varenda ord var skrivet under direkt överinseende av den Helige Ande; i vilken inte en stavelse eller ett komma kunde förändras utan att det ansågs som helgerån, blir nu nyöversatt, reviderad och korrigerad och klippt på hela verser." Det är intressant att notera att Blavatsky säger att Bibelns grekiska grundtext har varit orörd under 1500 år men nu genomgått omfattande förändringar genom Westcott och Horts nya grekiska grundtext från 1881.

Hort skrev 1860 till Westcott, att han önskade att de i första hand skulle se till att deras text, (Nya Testamentet på grekiska) blev publicerad, innan de tog itu med angelägenheter som sannolikt skulle brännmärka dem som farliga kättare. Risker var uppenbar, ansåg Hort, att deras text annars skulle få svårigheter att nå ut.² Westcott och Hort var med i flera klubbar, endast för invigda, t. ex. Hermesklubben, som Westcott organiserade.³

²*The Life and Letters of Fenton John Anthony Hort*, Vol. I, Arthur Hort, Macmillan and Co. Ltd., London, 1896, sid 445.

³*The Life and Letters of Brooke Foss Westcott*, Vol. I, Arthur Westcott, London: Macmillan and Co., Limited 1903, sid 47.

Westcotts son, Arthur, skriver om sin fader följande: "Hur det gick för denna Guild till slut har jag inte kommit på det klara med. Min far upphörde med att intressera sig för dessa frågor, inte helt och hållet, tror jag, i brist på tro på det som i brist på bättre namn måste kallas för spiritism, utan därför att han var allvarligt övertygad att sådana undersökningar inte leder till något gott."⁴ Det är sålunda uppenbart att Westcott och Hort ägnade sig åt spiritistiska undersökningar samtidigt som de arbetade med en grekisk grundtext till Bibeln!⁴ *Arthur Westcott, The Life and Letters of Brooke Foss Westcott, London, Macmillan and Co, 1903, Vol. I, sid. 119.* Det sista citatet om Westcott har blivit citerat fel tidigare, men är nu korrigerat så att det är korrekt.

Vilken Bibel?

Utgiven 1993, andra och tredje upplagan 1994 av förlaget Dragen Ut samt fjärde - tionde upplagan 2003 - 2012 av Svenska Reformationsbibelsällskapet, Box 11098, 507 11 Borås, Sweden.

Förord

År 1991 firade vi 450 årsjubileum. Det var nämligen år 1541 som vi fick vår första svenska Bibel. Denna händelse blev uppmärksammas, och det är alltid välkommet att Guds Ord blir aktualiserat. Tyvärr är det dock få som har upptäckt det angrepp som tillfogats fundamentet för Bibeln, nämligen den grundtext som ligger till grund för alla översättningar. Angreppet siktar in sig bl.a. på **Kristi Gudom, frälsning genom tro, jungfrufödelsen, tillförlitligheten till Guds Ord**, etc. Vi ska i denna skrift försöka belysa hur Bibeln kommit till och ge en kort historik över den strid som pågått genom seklerna kring Guds Ord och dess grundtext. Syftet är att försöka öppna ögonen för bibeltroende om vad som skett och vad som håller på att hända samt att undanröja alla de tvivel som somliga skeptiska bibelkritiker sår ut till de bibeltrogna. Det är av kärlek till Gud och Hans Ord, samt till alla mina sanningsälskande trossyskon, som jag nu väljer att gå ut med denna skrift. Jag har även känt en stark maning att ge ut denna skrift, och gör det därför i full övertygelse om att det är Herrens vilja.

Slutet för vår 400-åriga Reformationsbibel

För Sveriges del kom Gustav Vasas Bibel från 1541 att få ett stort inflytande på Sverige i många avseenden bl.a. ur andlig och moralisk synpunkt men också för språkets utveckling. Denna fina reformationsbibel blev svenska folkets Bibel i nästan 400 år (376 år), eftersom såväl Gustav II Adolfs Bibel 1618 som Karl XII:s Bibel 1703 närmast bara är revideringar, dvs modernisering av språket. Men 1917 skedde det genomgripande förändringar med vår svenska Bibel. Vi fick inte bara en ny Bibel med ett modernare språk, vi fick också en väsentligt stympad Bibel, då ett flertal verser men även åtskilliga satser och ord utelämnats.

På vår hemsida under rubriken Bibeln/bibelöversättningar finns en förteckning i slutet av Erik Staves revidering över de flesta bibelställen i 1917 års utgåva som blev förändrade i förhållande till Karl XII:s kyrkobibel. Orsaken var bl. a. att en ny grundtext hade kommit ut i England år 1881 och som låg till grund för 1917 års svenska bibelöversättning. Vi kan därför i ordförklaringar till Nya Testamentets text i 1917 års utgåva och även andra senare utgåvor läsa följande: "Dessa verser saknas i de äldsta och viktigaste textkällorna och synas, ... vara tillagda som en avslutning på evangeliet." Med hänsyn till detta har stora textavsnitt såsom Joh. 7:53-8:11 och Mark. 16:9-20 satts inom klammer, samt många andra verser tagits bort, då de

saknas i några äldre manuskript! Sakta smyger sig tvivlet över den observanta läsaren: "Har Jesus sagt detta? Eller har någon lagt till detta? Kommer fler verser att försvinna, eller ändras?" Sedan är det inte långt ifrån att man hör den gamle ormens fråga: "Skulle då Gud hava sagt?"

Herren har lovat bevara sitt ord

För den som har Guds Ord som grund, känns inte sådana här tvivel och ifrågasättanden rätt. Låt oss se vad Herren säger i sitt eget ord, Ps. 12:7-8: **"Herrens tal är ett rent tal, likt silver, som rin- ner ned mot jorden, luttrat i degeln, renat sju gånger. Du, Herre, skall bevara dem, du skall beskydda dem för detta släkte evinnerligen."** Vidare 1 Petr. 1:25 **"men Herrens ord förbliver evinnerligen."** Och till sist Matt. 5:18 **"Ty san- nerligen säger jag eder: Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av lagen förgås, förrän det allt har fullbordats."** Eftersom vi vet att Gud alltid står för sitt ord, kan vi tryggt lita på att Gud bevarar och beskyddar sitt ord, och icke den minsta bokstav skall förgås. Gud har därför bevarat sitt ord genom århundraden, trots djävulens alla attacker. Genom att peka ut den rätta ofelbara texten, kan vi stå emot alla dem som vill så tvivel kring Guds Ord. Låt oss göra en kort tillbakablick för att se hur Bibeln kom till och vilken grundtext som är den rätta.

Hur det Gamla Testamentets textform blivit bevarad

De hebreiska skrifterna skrevs ner av Mose, profeterna och andra män genom direkt ledning av den Helige Ande (2 Mos. 34:27, Jer. 36:4, 27-32). Men uppgiften att bevara dessa dyrbara handskrifter tillföll prästerna, som mycket noggrant bevarade dem. För att undvika att handskrifter skulle gå förlorade genom flitig användning, kopierades handskrifterna.

Vid kopiering var man oerhört noggrann. En grupp som ägnade sig åt kopiering av GT var masoreterna (förkortat MT). MT tillämpade en synnerligen noggrann kopiering med flera säkerhetskontroller. De räknade bl.a. hur många gånger en bokstav i alfabetet förekom i en bok och använde det sedan som en kontroll. Blev det fel, blev den kopian obrukbar. Språket var hebreiska, och det var denna traditionella, masoretiska text som låg till grund för de första tryckta exemplaren av den hebreiska Bibeln 1488. De apokryfiska böckerna fanns inte med i de hebreiska handskrifterna.

Fram till år 1947 var den äldsta handskriften enligt det hebreiska Gamla Testamentet från omkring

900-talet, men detta år fann man dödhavsrullarna. Bland dödhavsfynden fann man gamla handskrifter från omkring år 100 f.Kr., bl.a. hela Jesaja, samt fragment från alla de övriga böckerna i GT förutom Esters bok. Det visade sig att texten överensstämde med den traditionella, hebreiska Masoretiska (MT) texten.¹ Därmed visade det sig att översättarna till King James Version, Luthers tyska Bibel och i stort även vår svenska Bibel, som haft den hebreiska (MT) grundtexten till grund för Gamla Testamentet gjort rätt.

Den förvanskade grekiska textformen

Det finns även en grekisk version av Gamla Testamentet som benämns Septuaginta, (de sjuttio). Denna översättning kom till omkring 200 f.Kr. i Alexandria av grekisktalande judar. Den tidigaste latinska versionen av GT, omkr. 200 e.Kr., var en översättning från Septuaginta, därefter följde flera andra. På 400-talet rapporterade Augustinus att det fanns en oändlig variation av latinska översättningar. När Hieronymus (eng. Jerome) tog itu med uppgiften att göra en revidering av den latinska översättningen av Gamla Testamentet, använde han sig även av Gamla Testamentets hebreiska text.² Den latinska Bibeln kom sedermera att kallas Vulgata (den allmänna översättningen) och blev med tiden den Romersk katolska kyrkans officiella Bibel.³ De apokryfiska böckerna blev inkluderade i Septuaginta och senare i den latinska Vulgata, men har aldrig varit en del i de hebreiska skrifterna.²

Nya Testamentets tillkomst

Efter att Jesus uppstått och farit upp till himmelen, skrev Jesu lärjungar och efterföljare brev och evangelier, genom den Helige Andes ledning (Joh. 21:24, 2 Petr. 1:21, Upp. 1:1-3, 10-11, 19). Därefter började man samla ihop de olika breven, evangelierna etc. Det hävdas att aposteln Johannes, som undgått att bli dödad, i slutet av sin levnad visade de troende vilka handskrifter som var av Gud. Dock blev inte alla de 27 böckerna i Nya Testamentet erkända direkt av alla, även om större delen av Nya Testamentets skrifter varit i bruk såsom helig skrift i den kristna församlingen redan från omkring år 40-50. Tidigare hävdade man 100-talet, men nya fynd bland dödhavsrullarna, i grotta 7,⁴ av bl. a. O'Callaghan 1972, har visat sig innehålla fragment av Markus Evangelium (omkr. år 40 e Kr) och 1 Timoteusbrevet.

¹Believing Bible Study sid. 16-19

²Believing Bible Study sid. 15

³Believing Bible Study sid. 62

⁴John Wenham, 1991, Trons Värld

15 januari 1993, sid. 19.

Dessa bevis slår undan många liberalteologiska exegeters argument att t.ex. Timoteusbrevet skrevs långt efter Paulus död. Man kan med andra ord inte lita obegränsat på alla exegeter, utan att pröva sanningshalten.

I staden Antiokia, Syrien, där de först kom att kallas kristna, gjorde de sant troende exakta kopior av originalhandskrifterna.

Hur den alexandrinska, egyptiska textformen av NT blev förvanskad

Från Antiokia sändes missionärer ner till Egypten och även då till Alexandria, den näst största staden på den tiden. I Alexandria levde då många utav de mest lärda och största filosoferna. Dessa män var stolta över sin stora visdom. De kallade sig själva "gnostiker."¹ En del av dessa lärda filosofer blev kristna och startade snart en skola. En av dess studenter, **Origenes**, kom att bli en "högt aktad kyrkofader, som åstadkom det 'främsta bibelforskningsarbete' inom fornkyrkan, Hexapla."² Hexapla innehöll olika kolumner innehållande olika textvariationer bl.a. Gamla Testamentets hebreiska text och Septuaginta m.m. Redan när Paulus skrev sina brev var det somliga som försökte förfälska Guds Ord, (2 Kor. 2:17). Och redan omkring år 200 hade det börjat cirkulera handskrifter som blivit ändrade lite här och där t.ex. av Marcion, vars åsikt liknade doketisternas. Eftersom det fanns olika handskrifter i omlopp ansåg Origenes det nödvändigt att korrigera handskrifterna som han ansåg lämpligt. Origenes var djupt influerad av medelplatonismen, som indelade tillvaron i olika nivåer, samt av grekisk visdom. Sålunda ansåg Origenes att Sonen var ringare än Fadern och att Fadern genom Sonen hade skapat den Helige Ande.³ Dessutom trodde han på själars tillvaro före jordelivet och att alla slutligen skall bli frälsta. Dr. Adam Clarke hävdar att Origenes var den förste läraren om skärselden.⁴ Origenes skrev att "Skriften är till liten nytta för dem som förstår Skriften som den är skriven."⁵ Han var en stor allegoriker, dvs. en som tolkar skrifter symboliskt, och förespråkade en allegorisk läsning. Origenes gjorde väldiga kommentarer till alla bibelböckerna. I sin kommentar till Matt. 19:17-21, hävdade Origenes att eftersom Paulus skrev att den som älskar sin nästa såsom sig själv, uppfyller lagen, men Jesus säger att "Vill du vara fullkomlig," så kunde inte satsen

¹Newman, Kyrkohistoria, vol I ²De Kristna, sid. 104, EFS förlaget

³De Kristna sid. 111-112 ⁴Which Bible, fifth edition, sid. 219

⁵Which Bible, fifth edition, sid. 192

"Du skall älska din nästa såsom dig själv" i vers 19 ha varit med från början. Någon smaklös skrivare hade lagt till den satsen, enligt Origenes.¹ På så sätt kastade han tvivel över Guds Ord. Han trodde inte att Guds Ord var ofelbart, och han kände sig därför fri att ändra om han fann det lämpligt. Origenes försökte sålunda "justera" skrifterna lite här och där. I tidningen Sabotage² hävdas det, att det var Origenes som orsakade att 1 Joh. 5:7 blev utelämnad: "Ty tre äro de som vittna i himmelen: Fadern, Ordet och den Helige Ande. Och dessa tre äro ett." Det som talar för den teorin är att denna vers inte stämde med den platoniska gudsbild som Origenes hade.

Ibörjan av 300-talet bestämde den romerska kejsaren, Konstantin, att kristendom skulle vara statsreligion, men fortsatte samtidigt med sin dyrkan av solen. Eusebius, som personligen var mycket god vän med kejsaren, hade en tro som liknade Origenes och hade samlat inte mindre än 800 av Origenes brev. Eusebius förnekade att Jesus var Gud. Konstantin gav Eusebius uppdraget att ta fram 50 Biblar. Eusebius hade att välja mellan den textform som Origenes medverkat till, dvs. den alexandrinska, eller handskrifter från Antiokia. Eusebius valde följaktligen den textform som Origenes förespråkade. Denna textform kallas för den **alexandrinska**, eller den **egyptiska** och är något kortare än den antiokiska textformen. Denna textform tar bort Jesu Gudom på många ställen i NT. Denna alexandrinska, samt den västliga³ textformen, kom huvudsakligen att ligga till grund för den latinska Vulgatabibeln av NT och Septuaginta för GT. Därefter kom en latinsk revidering omkring år 400, som inkluderade **en del** från den antiokiska textformen, vilket sedermera blev den Romersk katolska kyrkans officiella Bibel fram till år 1590. Den alexandrinska "textformen är idag bland annat representerad genom pergamentmajusklerna **codex Sinaiticus**, (01, Alef) och **codex Vaticanus** (03, B) från 4:e århundradet."⁴

Hur Herren bevarat sitt ord genom den antiokiska, bysantinska textformen

I Antiokia fortsatte man att noggrant kopiera Bibelns böcker, och en översättning till syriska skedde relativt snart. Man har funnit en syriskt handskrift från omkring år 200 e.Kr.⁵ (International Standard Bible Encyclopedia, 1915) som kallas Peshitta, vars text överensstämmer med den bysantinska textformen.

¹Believing Bible Study, sid. 48 ²Sid. 22, Chick publication

³Ett fåtal manuskript som är något utökade i förhållande till den antiokiska, (bysantinska) texten, Believing Bible Study sid. 45-46.

⁴Studiebibeln, vol I, sid. 11 ⁵Believing Bible Study sid.42, 68, 94

Vidare kom den bysantinska texten sedermera i händerna på Valdenser i norra Italien, samt folk i södra Frankrike och i Storbritannien. Det Bysantinska riket med Konstantinopel som huvudstad och sedermera den Grekisk-Ortodoxa kyrkan har alltid byggt sin officiella Bibel på denna textform, därför har denna textfamilj fått namnet **bysantinska**.

Citat Studiebibeln, vol. I sidan 11:

"På grund av sin utbredning har den fått namnet 'rikstexten.' Den har också kallats den traditionella eller traderade texten, då den under alla århundraden i Europas kyrkor har betraktats som Nya testamentets erkända grundtext. Som sådan blev den också underlag för de första tryckta textutgåvorna bl.a. den berömda Textus Receptus, 'den godkända texten.' Den bysantinska texten är också kallad '**majoritetstexten**,' då **80-90%** av alla handskrifter representerar denna text. **Liksom den egyptiska texten kan också den bysantinska texten föras tillbaka till 4:e århundradet, då den var den dominerande grekisk-syriska texten.** Bland de äldsta majusklerna är textformen bl.a. representerad genom **codex Alexandrinus** (02, A)."

Enligt den kända textkritikern, Kurt Aland, representerar 90% av de 5.255 kända handskrifterna (1968) den bysantinska texten.¹

Reformationen

Vi har kunnat konstatera att den bysantinska textformen var i bruk i den grekiska kyrkan, där den varit i oavbruten användning under hela den kristna eran. Det fanns även en syrisk översättning och en gotisk som överensstämde med den bysantinska. Dessutom hade Valdenser i norra Italien, samt folk i södra Frankrike och i Storbritannien, tillgång till handskrifter som överensstämde med den bysantinska textformen. Men inom den Romersk katolska kyrkan var det den latinska Vulgatabibeln som var förhärskande, ända fram till år 1453 e.Kr. Det året föll nämligen Konstantinopel i turkarnas händer. Många grekiska lärda flydde och tog med sig gamla dyrbara handskrifter till Västerlandet, däribland grekiska handskrifter till Nya Testamentet. Dessa nytillkomna handskrifter kom att bli till oerhörd hjälp för reformatörerna. En man som spelade en viktig roll var **Erasmus**, som då liksom alla andra i väst var katolik. Han gav ut flera bibelutgåvor, den första år 1516, efter att noggrant ha studerat och jämfört de olika grekiska handskrifterna.

¹The Significance of the Papyri for Progress in New Testament Research, sid. 344 **The Bible in Modern Scholarship.** (Believing Bible Study sid. 215)

Den närmaste tiden kom flera nya och förbättrade utgåvor av Erasmus. Erasmus reste mycket och tog alltid tillfället i akt att granska gamla grekiska handskrifter när tillfälle gavs. Och eftersom han var katolik hade han även tillgång till handskrifter inom Katolska kyrkan. Därpå följde flera andra NT-utgåvor av bl.a. Estienne och Beza. Denna text kom att bli känd som den mottagna och allmänt vedertagna, **Textus Receptus**. Den hade som grund huvudsakligen den **bysantinska texten**. Erasmus grekiska NT, kom sedan att ligga till grund för reformatorn och protestanten **Martin Luthers** tyska Bibel, som utgavs år 1522 (NT) och hela Bibeln år 1536. Beträffande Gamla Testamentet, så använde sig Luther av den hebreiska (MT) texten, som hade kommit ut i tryck år 1488. Liksom judarna förkastade även Luther de **Apokryfiska böckerna**. Luther hävdade att de inte var inspirerad Skrift, men han ansåg dem nyttiga att läsa.¹ **Tyndale** var den första som gav ut NT år 1525 på engelska, också baserad på Textus Receptus. England var då under Rom, och Romersk katolska kyrkan blev rasande och **brände Tyndale på bål** år 1535.² Konung Gustav Vasa i Sverige gick på Luthers linje, och med hjälp av främst Olaus Petri och Laurentius Andreae, fick vi en översättning av NT på svenska år 1526 och hela Bibeln år 1541, som hade Lutherbibeln som förlaga.

Motreformation

Rom var rasande. Luther, Calvin m.fl. protesterade emot den katolska läran. Bibeln trycktes och gavs ut i flera länder och språk. Så sent som år 1229 hade **Bibeln varit en förbjuden skrift** inom Katolska kyrkan. Nu kom inte bara Bibeln ut till folket, den kom ut i en annan form än Vulgata, och på språk som folk förstod. Påven sammankallade till ett kyrkomöte, Tridentkonsiliet, som skulle visa sig vara ett av de viktigaste kyrkomötena mellan Nicaea och Andra Vatikanconciliet. Mötet pågick i olika omgångar under tiden 1545-1563. Många viktiga beslut fattades, bl.a. höll man fast vid rättfärdiggörelsen genom tro **och gärningar, prästernas celibat och avlaten**. Protestanterna erkände enbart Skriften, Guds Ord, och detta gick katolikerna emot genom att förklara även de **Apokryfiska böckerna och Traditionen heliga och kanoniska**. Och förbannad var den som inte erkände detta. De Apokryfiska böckerna var Judit, Visheten, Tobit, Jesu Syraks bok, Baruk, 1 och 2 Mackabéerböckerna, Tillägg till Ester samt Tillägg till Daniel. Manasses bön erkände man dock inte. De Apokryfiska böckerna erkändes inte av reformatorerna av följande skäl:

¹De kristna sid. 367-368

²De kristna sid. 368, vänster spalt

(1) **Varken Jesus eller Apostlarna** citerade något från dessa böcker. (2) De hade blivit **förkastade av judarna**. (3) Många av de tidiga kyrkofäderna förkastade dem. (4) Ingen av dessa skrifter hävdar att de är inspirerade. Några av dem innehåller barnsliga fabler och inskräper dålig moral.¹ Följande katolska villolärer finner stöd i de Apokryfiska böckerna: (1) Stöd för läran om **skärselden och avlat**, 2 Mack.12:43-45.

(2) **Frälsning genom gärningar**, Syrak 3:30.

(3) **Allmosor** frälsa ifrån döden och rena ifrån all synd, Tobit 12:8-9. (4) **Jungfru Marias obefläckade avlelse**, Vish. 8:19-20.²

Den latinska Vulgatabibeln från omkring 400-talet erhöll nu kanonisk status på Tridentkonsiliet år 1546. Flera revideringar av Vulgata kom därefter ut. "Utgivandet av den av Tridentkonsiliet beslutade normalupplagan av Vulgata år 1590 skulle bli ett medel att ge **dödshugget åt den protestantiska bibelforskningen**."³ År 1592-1593 gavs en revidering ut som sedan blev standardtexten till Vulgata.⁴ Katolikerna var alltså motståndare till den protestantiska bibelforskningen, och man dödade Tyndale och flera andra reformatorer men lyckades ändå inte hindra att Guds oförfälskade ord, som byggde på Textus Receptus, nådde ut till folket i de olika länderna. Den då nyligen bildade Jesuitorden kom att bli viktig i kampen att försvara den Romersk katolska kyrkan. "Med användandet av bokstavligen vilka medel som helst lyckades de återvinna stora områden för Romersk katolska kyrkan. De fick rykte om sig att vara motreformationens skräckinjagande stormtrupper. Det var bara i England och Skandinavien, som deras anlopp misslyckades."⁵

Kampen om England

Genom reformationen och att England genom Tyndale år 1525 fick en Engelsk översättning av NT som spreds bland det engelska folket, höll Rom på att tappa greppet om England. Genom jesuiternas medverkan tog man fram en Bibel översatt från Vulgata år 1582, "The Rheims-Douai Bible." På så sätt ville man underminera Tyndales Bibel och sedan förstöra protestanternas undervisning. Överallt var jesuiterna förtrupperna på stridsfältet, de bedrev det katolska pionjärbetet och underminerade marken för motståndarna före slaget, så även i England. Jesuiterna genomförde olika sammansvärjningar mot konungahuset, komplotter osv. År 1588 kom avgörandets stund. Konung Filip II i Spanien, som var en trogen katolik och allierad med Rom,

¹Believing Bible Study sid.15 ²God Wrote Only One Bible sid. 90-91

³Kyrkohistoria, andra uppl. 1945, prof. Hjalmar Holmquist sid.163

⁴De Kristna sid. 367

⁵De kristna, sid. 415

samlade sig för ett avgörande slag om England. Filip sände sin stora och världsberömda armada av skepp mot England. Till den stora armadans utrustning medverkade den samlade katolicismen från Spanien och Rom ända till Polen. **Reformationens och Europas öde** berodde på om den **spanska armadan** skulle besegra England, "Mänsklighetens historia låg i vågskålen." Men det engelska folket slöt sig samman omkring sin drottning Elisabeth till värn för sitt lands frihet, och vann en avgörande seger över den spanska armadan, som blev ett stort bakslag för Rom.² Dock var en stor del av befolkningen i England fortfarande katolsk och omkring 300 präster var katoliker, däribland många jesuiter.

King James översättning år 1611

År 1603 besteg konung Jakob I (engelska King James) Englands tron, och samma år kom en katolsk sammansvärjning till stånd, som var värre än alla andra komplotter som skett under denna period men som avvärjdes. År 1604 gav konung Jakob sitt godkännande till en översättning av Bibeln för England. Denna, King James Bibelkommission omfattade 6 separata arbetsgrupper, som arbetade självständigt med olika textavsnitt. Från början var det 54 lärda män, men dödsfall etc. reducerade antalet till 47 när arbetet till slut var klart. De samlade ihop de gamla handskrifterna och det visade sig att 98% av alla handskrifter överensstämde med den bysantinska texten. En viktigt handskrift de inte hade tillgång till var Codex Alexandrinus (A) som anlände till London först år 1627, men det hade inte förändrat något eftersom den också tillhörde den bysantinska textformen.¹ De förkastade både Gamla och Nya Testamentets text enligt Origenes, därför att de var så felaktiga, vilket inkluderade den Romersk katolska Vulgata och den jesuitiska engelska Bibeln "The Rheims-Dobuai Bible" från år 1582, samt den grekiska översättningen av GT, Septuaginta. De valde att använda den hebreiska (MT) texten, som judarna använde. När en grupp var färdig med ett avsnitt, sände man det för granskning till någon av de andra grupperna. På så sätt eliminerade man risken att ett fåtal personer skulle kunna dominera och få igenom alla sina önskemål. Trots att de flesta var protestanter, så hade det smugit sig in några jesuiter, som dels försökte att ersätta några handskrifter med sådana som understödde den **alexandrinska** textformen, men vakter, som var utplacerade, satte stopp för detta försök. Därefter försökte de få de Apokryfiska böckerna inplacerade i det Gamla Testamentet, vilket också misslyckades. Deras sista försök

var att få Apokryferna placerade emellan Gamla och Nya Testamentet, vilket lyckades temporärt. År 1611 kom den sedermera klassiska King James Version ut. Men senare lät två jesuiter låta höra om sig, efter att de konverterat. De berättade om konspirationen emot den protestantiska rörelsen och Guds Ord, och hur de hade lurat dem. Detta var viktig information för Puritanerna och år 1655 kom King James Version ut på nytt, denna gång utan de Apokryfiska böckerna.¹ King James Version blev oerhört populär och spreds inte bara i England utan även i många andra länder, däribland Nordamerika.

Moderniseringen av King James Version blev en stympad grundtext istället!

I slutet av 1800-talet höjdes röster för en uppdatering av King James Version, dvs en modernisering av språket. En av dem som yrkade på det, var kardinal Newman, en vän till de engelska romerska katolikerna, (och som blivit skolad av jesuiter).² En ny Bibelkommission bildades. Den kom att bestå av endast **en** grupp män. Folk i allmänhet trodde att de arbetade med en revidering av King James Version, men **egentligen arbetade de med en helt ny grekisk grundtext**. Detta arbete pågick i största hemlighet i 20 år, dvs. ytterst få visste vad de egentligen arbetade med, eftersom de fruktade en proteststorm mot dem som försökte röra Textus Receptus. I denna Bibelkommission ingick två män, vars namn var **F.J.A. Hort** och **B.F. Westcott**, som tillhörde Engelska kyrkan, men som snarare var katolska i sin tro. De var egentligen inte kristna och borde aldrig ha fått ett så viktigt uppdrag. Dessa två män kom att dominera denna Bibelkommission. En viktig orsak till Bibelkommissionen var ett nyligen gjort fynd av en handskrift, Sinaiticus.

Hur förvanskningen av grundtexten, Textus Receptus gick till

År 1859, en del källor anger 1844, var den välkände vetenskapsmannen **Tischendorf**, i sin uttröttliga jakt på gamla handskrifter, på besök i St Katarinas kloster nära Sinaiberget. Under dessa dagar råkade han av en händelse, i en skräpkorg, finna några blad av vellum, vilket visade sig vid närmare inspektion innehålla delar av Gamla Testamentet enligt textformen Septuaginta, som indikerade att handskriften var mycket antik. "**Bibliotekarien informerade mig att två likadana högar av papper hade de redan bränt upp, förmlutnade av**

¹The Attack, Chick publ. sid. 13-16, uppgifterna bygger på information som den f.d. jesuiten Alberto Rivero lämnat till Jack T. Chick. Kan beställas från förlaget Dragen Ut. ²Sabotage, Chick publ. sid. 29

¹Studiebibeln vol. I sid. 11

²Kyrkohistoria vol. II sid. 194

ålder", berättade Tischendorf efter sin berömda upptäckt. Tischendorf var givetvis mycket stolt och entusiastisk, men det är vanligt att de som gör en upptäckt ofta övervärderar betydelsen av sin upptäckt.¹ Detta innehöll i stort sett hela NT och var från 400-talet. Men som vi skall se längre fram var denna handskrift mycket slarvigt skriven. Denna handskrift fick namnet **codex Sinaiticus**. Med hänsyn till detta nya fynd, ville Westcott och Hort utarbeta en ny grekisk grundtext. Till stöd för en revidering angav de en annan gammal handskrift som de också ansåg vara mycket värdefull, **codex Vaticanus**, också från 400-talet, men som blev funnet inte på 1800-talet utan redan **före 1475** i Vatikanens bibliotek. Det året fanns nämligen handskriften med i bibliotekets katalog. Reformatorerna som sammanställde de grekiska handskrifterna hade därför kännedom om denna handskrift, men använde den inte. Både **Sinaiticus** och **Vaticanus** tillhör den **alexandriska textformen**. År 1881* utgavs den engelska översättningen "the Revised Version" (Nya Testamentet) som byggde på den nya grekiska grundtexten, som Westcott och Hort utarbetat. En amerikansk bibelkommission, valde att använda Westcott och Horts text och gav 1901 ut "the American Standard Version." Westcott och Horts grekiska text blev därefter accepterad av många översättare runt om i världen. Men det fanns också många som protesterade. Den **bysantinska** textformen blev sålunda **utbytt** emot den **alexandriska**, där textformerna skiljde sig åt. Verser togs bort, textavsnitt blev satta inom klammer etc. Hur kunde man då utarbeta en grundtext enligt den alexandriska, då endast ca. 1% av alla funna handskrifter överensstämmer med denna textfamilj? Vi ska nu titta närmare på den saken.

Vilka var Westcott och Hort?

De var professorer vid Cambridge Universitet, och hemligen stödde de den Romersk katolska kyrkan. De försvarade båda Maria-tillbedjan. Hort skrev till Westcott 17 oktober 1865: "*Jag har blivit övertygad sedan många år tillbaka, att Maria-tillbedjan och Jesus-tillbedjan har väldigt mycket gemensamt i dess verkan och resultat.*"³

Hort var en enhetssträvare och så tidigt som 1860 blev han en **evolutionist**, efter att ha läst **Darwins** bok. Vidare skrev Hort 6 juli 1848 till John Ellerton: "*Den rena Romerska uppfattningen, syns mig mer nära, och leder mer sannolikt till sanningen än den Evangeliska.*" Westcott trodde år

1890 inte att de tre **första kapitlen i 1 Mosebok** ger en **bokstavlig berättelse**. Båda förnekade att **Kristi död** hade någon **försonande faktor** för syndare.¹ Redan i Horts brev från år 1851 uttryckte Hort sitt ogillande för **Textus Receptus** genom att kalla den **"usel"** och **"avskyvärd."**² Någon i Bibelkommissionen hade yrkat på att ingen som förnekar **Kristi Gudom** skulle få arbeta med bibelöversättningen. **"Om kommissionen accepterar detta," skrev Westcott, "måste mitt arbete sluta."**³ Med kännedom om dessa fakta inser vi att Westcott och Hort inte var kristna. Vi har redan sett den kamp som pågått mellan katolikerna och protestanterna. Huruvida det var medvetet eller omedvetet, så lyckades Westcott och Hort, förstöra den grekiska grundtexten, Textus Receptus, som den protestantiska världen hade accepterat som Guds Ord. Denna nya grekiska text närmade sig visserligen i sin textform Vulgatabibeln på en hel del ställen, men avviker också på en del andra ställen. Vi kan sammanfatta med att säga att Westcott och Horts grekiska text är alexandrisk medan Textus Receptus är bysantinsk. Vulgatabibeln är däremot en mix av båda och ligger ungefär i mitten mellan alexandrisk och bysantinsk text. Det innebär att Westcott och Horts text inte har varit i bruk vare sig i kyrkan i väst eller i öst under nästan 1 400 år!

Westcott och Horts huvudsakliga teorier

Westcott och Hort behandlade de gamla handskrifterna som vilken annan gammal bok som helst. De använde sig av en "vetenskaplig textkritik," och eftersom det fanns variationer i de olika handskrifterna, utgick man ifrån att ju äldre handskrift man fann ju närmare originalet kom de. De trodde att Sinaiticus och Vaticanus var den ursprungliga textform, som sedan blivit kompletterad med ord, fraser och verser för att t.ex. få de olika evangelierna att bättre harmonisera med varandra. Vidare trodde de att några på kyrkomöten i Antiokia satt samman de redan då olika textformerna till den textversion, som är känd som Textus Receptus. Därefter hade denna sammansatta textversion uppnått den grekiska kyrkans officiella gillande. Eftersom, enligt Westcott och Hort, den grekiska kyrkan erkänt denna text, kom den att bli accepterad överallt i den grekiska kyrkan, därav orsaken till att de flesta handskrifter överensstämmer med den bysantinska texten. Men denna teori har blivit avfärdad av de flesta lärda i vår tid, eftersom det inte finns en enda skrift, dokument, brev etc. som berättar om något sådant kyrkomöte. Dessutom fanns det patriarker i Konstantinopel, huvudsätet

¹True or False? sid. 71 ²Studiebibeln vol. I sid. 11

³Which Bible, fifth edition sid. 279

* År 1885 gavs Gamla Testamentet ut och 1895 utkom Apokryferna

¹Which Bible fifth. edi. sid. 280 ²Which Bible, fifth. edi. sid. 290-291

³Which Bible, fifth edition sid. 156

för den grekiska kyrkan under många hundra år, som under senare århundraden inte alltid använt sig av den bysantinska textformen, vilket de skulle ha gjort om ett kyrkomöte hade givit den bysantinska textformen officiell status. Sanningen är den att den inte har fått någon officiell status på något kyrkomöte, utan den Helige Ande har lett bibeltroende kristna att noggrant kopiera och bevara Nya Testamentets text samt har lett dem till att förkasta falska texter.¹ Som bevis för att Textus Receptus var en sammanställd textform utav flera olika läsarter, angav Westcott och Hort åtta ställen ifrån evangelierna. En samtida bibellärd man vid namn John Burgon undrade varför de endast kunde hitta åtta exempel, där detta förekom, efter att ha rannsakat evangelierna i över 30 år! Om det var som Westcott och Hort hävdade, skulle det finnas betydligt fler sådana exempel. Burgon fick dock aldrig något svar utav Westcott och Hort. En tysk lärd man, Bousset (1894), undersökte denna teori och fann att i fyra av dessa åtta exempel var det den traditionella, bysantinska texten som var den ursprungliga läsarten, och i tre exempel utav de åtta fann han det ytterst tvivelaktigt. Endast i ett exempel var han överens med Westcott och Hort. Bousset slog fast: *"Westcott och Horts' huvudbevis, har nästan blivit vänt till dess motsats."*²

Åtta utelämnningar i Lukas evangelium

I några gamla handskrifter fanns det åtta utelämnningar i Lukas. Enligt den teori som Westcott och Hort arbetade efter satte de följaktligen dubbel klammer omkring dessa åtta ställen i sin utgåva 1881. Flera moderna Bibelutgåvor har därför utelämnat dessa ställen. Men som vi tidigare sett fanns det redan omkring år 200 sådana som förvanskade Guds Ord. En sådan var **Marcion**, som "ansåg att Kristi mänskliga upplevelser och lidanden enbart var skenbara, inte verkliga. - Eftersom han trodde att GT:s Gud uteslutande gynnade judarna, förkastade Marcion hela GT liksom de nytestamentliga skrifter som han ansåg gav företräde åt judiska läsare - t ex Matteus, Markus, Apostlagärningarna och Hebréerbrevet. Han skar bort från resten av NT allt som komprometterade hans egna åsikter, inkl. pastoralbrev (1 och 2 Tim samt Titus). Alltså återstod för honom bara ett sympatiskt Lukas evangelium och tio Paulus brev."³ En samtida skribent Tertullianus skrev "Det verkar som om **Marcion** har **utvalt Lukas för sin förvanskingsprocess.**" Alla de åtta utelämnningarna i Lukas ger stöd för att Jesus hade en verklig kropp vilket Marcion

förnekade. Mycket talar alltså för att Marcion eller någon av hans efterföljare var ansvarig för dessa utelämnningar. Man har nyligen funnit i Papyrus 75 alla dessa åtta utelämnningar, vilken tillhör samma textfamilj som Sinaiticus och Vaticanus. Det intressanta är att Papyrus 75 är äldre än Sinaiticus och Vaticanus. Sålunda har de varit med i ett tidigare stadium men därefter blivit utelämnade. Kurt Aland (1966) har följaktligen återställt dessa verser i Nestles Nya grekiska Testamentet. Den snabba skiftningen i åsikter bland de lärda och vetenskapsmännen, visar hur ostabil sådan naturalistisk/vetenskaplig textkritik är. Det är som att ett hus byggts på sand.¹

Westcott och Horts teorier avskrivna

Alla moderna bibelöversättare bör känna till att många nutida textforskare, däribland en framstående textkritiker Kurt Aland, anser att Westcott och Horts teorier inte stämmer längre. Citat Studiebibeln, vol I sid. 11 av **Kurt Aland: "Det enkla faktum att alla dessa papyrer, med deras varierande distinkta karaktärsdrag, existerade vid sidan av varandra i en och samma kyrko-provins, i Egypten, där de återfunnits, är det bästa argumentet mot förekomsten av några som helst texttyper, inklusive den alexandriska eller den antiokiska... Ökningen av det dokumentariska vittnesbördet, och det fullständigt nya forskningsområde som öppnats för oss vid upptäckten av papyrushandskrifterna, betyder slutet på Westcott och Horts framställningar."** Det finns alltså egentligen ingen grund längre att sätta den alexandriska framför den bysantinska av åldersskäl, då de båda finns representerade från 400-talet! Då återstår bara att utvälja de äkta handskrifterna och förkasta de förfalskade handskrifterna. För att kunna bemöta Westcott och Horts påståenden har vi valt att använda namnen på de olika texttyperna.

Är det enbart åldern på en handskrift som avgör?

Självklart kan man inte enbart låta åldern på en handskrift avgöra, utan man måste också granska varje handskrift för att fastställa dess tillförlitlighet. Eftersom det var svårt för de mindre rika kristna att komma över nya handskrifter, använde de handskrifter av den sanna texten maximalt. Dessa handskrifter blev därmed med tiden utslitna. De tidigaste handskrifterna av Nya Testamentets sanna text finns därför inte bevarade idag, men däremot exakta kopior. Gamla handskrifter, som

¹Believing Bible Study sid.99-101 ²Believing Bible Study sid. 96

³De Kristna, sid. 102-103. EFS-förlaget.

¹Believing Bible Study sid. 69-72

är i gott skick, kan snarare vara ett tecken på att de betraktades som otillförlitliga, eftersom de blivit så lite använda. Låt oss titta lite närmare på de två beryktade handskrifter som Westcott och Hort huvudsakligen byggde sin grekiska grundtext på, Vaticanus och Sinaiticus. Båda sägs tillhöra den alexandriska textfamiljen. Utav de över 5.000 grekiska handskrifter av Nya Testamentet är 90% av den traditionella textformen, den bysantinska. Dessa överensstämmer med varandra. Till det fåtal handskrifter som inte överensstämmer med Textus Receptus hör Vaticanus och Sinaiticus. Vaticanus och Sinaiticus är **sinsemellan oense** på inte mindre än **3000 ställen** enbart i evangelierna!¹

Fakta om Vaticanus¹

Det nedtecknades omkring år 350 på fint "vellum" (garvad djurhud) och är fortfarande i utmärkt kondition. Det blev funnet i Vatikanens bibliotek år 1481, (enligt Vatikanens bibliotekskatalog visste man om det redan år 1475). Gamla Testamentets språk är grekiska, (Septuaginta). Trots att det är i så utmärkt kondition, utelämnar det: 1 Mos. 1:1 - 1 Mos. 46:28, Psalmerna 106 - 138, Matteus 16:2-3, Paulus pastoralbrev, Hebr. 9:14 - 13:25, hela Uppenbarelseboken. Dessa partier utelämnades förmodligen med avsikt. Dessutom **saknas** enbart i evangelierna **237 ord, 452 artiklar och 748 hela meningar**, vilka finns med i hundratals av senare kopior, allesammans med samma ord på samma ställen. Totalt skiljer det sig mot Textus Receptus enl. följande: Det utelämnar åtminstone 2.877 ord, lägger till 536 ord, ersätter 935 ord, omkastar 2.098 ord, och förändrar 1.132 ord. Summa 7.578 ord där det skiljer.² Denna skrift, Vaticanus, fanns tillgänglig för översättarna av King James Bibel,¹ men de använde den inte. **Obs! Vaticanus innehåller också Apokryferna.** Den blev funnen i Vatikanens bibliotek och innehåller Apokryferna. Katolikerna uppskattade säkerligen att Westcott och Hort valde att bygga grundtexten på denna handskrift.

Fakta om Sinaiticus³

Sinaiticus, (nedtecknat omkring samma tid som Vaticanus), är en handskrift som upptäcktes år 1859 i en korg bland värdelösa papper i St Katari-nas kloster nära Sinaiberget, av en man vid namn Tischendorf. Gamla Testamentets språk är grekiska, enligt Septuaginta. Det innehåller nästan hela det Nya Testamentet, plus "Hermas Herden" och "Barnabas Brev" som tillägg till Nya Testamentet (NT

Apokryfiska böcker). Sinaiticus är extremt opålitligt, lättast konstaterat genom att undersöka texten i sig själv. John Burgon tillbringade flera år med att undersöka varje tillgänglig handskrift av Nya Testamentet. Han skriver om Sinaiticus: "**På många ställen är 10, 20, 30, 40 ord borttappade av rent slarv. Bokstäver, ord eller t.o.m. hela meningar är ofta skrivna tvärs över varandra, eller påbörjade och omedelbart avbrutna; medan den stora blundern är, att en sats är utelämnad därför att den råkar sluta med samma ord som den föregående satsen, vilket förekommer inte mindre än 115 gånger i Nya Testamentet.**"¹ Detta är inte allt! På nästan varje sida av handskriften är det rättelser och revideringar, gjorda av 10 olika personer. Några av dessa rättelser gjordes ungefär samtidigt som avskriften gjordes, men de flesta av dem gjordes under det sjätte eller sjunde århundradet. Totalt finns det omkring **9.000 skiljaktigheter gentemot Textus Receptus!**² Phillip Mauro, en skicklig amerikansk advokat, skrev en bok kallad "Which Version" i början av 1900-talet. Han skriver om Sinaiticus: "**Av dessa fakta kan vi därför sluta oss till att Codex Sinaiticus fel och brister i varje stycke fullt ut erkändes av dem som var bäst bekanta med det, allt ifrån första början och ända tills det slutligen kastades åt sidan, ansett som värdelös för varje praktiskt syfte.**"³

Bland de äldsta men inte de bästa

Jo, Vaticanus och Sinaiticus är förmodligen bland de äldsta, men de är inte de bästa handskrifterna!! Det är här de moderna översättarna tagit och tar fel. Oförståndigt nog accepterade de Vaticanus och Sinaiticus bara för att de var de äldsta fynden **just då**. De gjorde aldrig något försök att ta reda på varför de var så väldigt olika de grekiska texter, som sanna kristna alltid vetat vara Guds ofelbara Ord. När vi därför i ordförklaringar och noter, skrivna av bibelöversättare, kan läsa följande: "Dessa verser saknas i de äldsta och viktigaste textkällorna och synas vara tillagda.." så är det **Sinaiticus** och **Vaticanus** man menar.³ Med tanke på att båda handskrifterna är från omkring år 350 e.Kr, och att de som kopierade handskrifterna var ytterst noggranna, är det synnerligen märkligt att båda dessa redan hade hunnit få så många avvikelser, samt att de inbördes är oense på 3000 ställen enbart i evangelierna. Det är dessa handskrifter som Westcott och Hort och de moderna bibelöversättningarna så tungt förlitar sig på. Kan de betraktas som trovärdiga vittnen?

¹Let's weigh the evidence, sid. 60

²True or false? sid. 78

³Let's weigh the evidence, sid. 61, Chick Publ.

¹True or False sid. 77

²True or False sid. 78

³Let's weigh the evidence sid. 61-62

Gamla Testamentet

Några jämförelser av de olika textformerna

När det gäller GT så har 1917 följt den hebreiska masoretiska texten, men det finns en hel del ställen där de har följt den antika grekiska översättningen Septuaginta. I Folkbibeln, som reviderat 1917, så förekommer det också ställen där källan är Septuaginta. Men det finns också bibelställen där Folkbibeln har direktöversatt från den hebreiska grundtexten som kallas BHS 1967/77. Bibel 2000 har också haft denna hebreiska text som grund. Men det finns också flera tusen bibelställen, noterade i textkritiska anmärkningar, där Bibel 2000 har utgått från något annat, t.ex. den antika grekiska översättningen Septuaginta, någon annan antik översättning, andra läsarter, en nyare version av BHS utgiven 1990, andra källor eller gjort en rättelse, "dvs en lydelse som **inte återfinns i någon bevarad handskrift** men som har rekonstruerats på grundval av det föreliggande textmaterialet och som kan **antas vara den riktiga**".¹ (Textkritiska anmärkn. Bibel 2000)

4 Mos. 3:9

För att ta ett exempel så har ordet **gåva** kommit in av misstag i Septuaginta på två ställen i Fjärde Mosebok som handlar om leviterna. Man får intrycket när man läser att leviterna har getts som gåva från Israels barn åt Aron och hans söner. Men så är inte fallet, leviterna **avskiljdes** till sin uppgift av Herren och är inte någon gåva från Israels barn. Här kan man se hur lätt ett fel upprepas om man inte har en bra källa som utgångspunkt. Först finns felet i *Septuaginta*, sedan har den *latinska vulgataöversättningen* gjort samma fel, därefter har felet förts vidare in i vår svenska Bibel på 1500-talet, därefter har *1917 års översättning* kopierat samma fel och till sist så har *Folkbibeln* upprepat samma misstag! Men *Åkesson, Bibel 2000, KJV* och *Reformationsbibeln* har inte gjort detta fel. Det andra bibelstället är 4 Mos. 8:16 för den som vill jämföra.

5 Mos. 32:8

Så här står det i Bibel 2000: *När den Högste gav land åt folken och skilde dem från varandra, när han fördelade deras områden efter gudasönernas antal...* De flesta andra översättningar har översatt på ungefär samma sätt men på slutet står det i samtliga andra översättningar: **efter antalet av Israels barn**. I de textkritiska anmärkningarna anges att man har avvikit från den masoretiska texten. Influenser till denna läsart finner vi också i *Septuaginta* där det istället för Israels barn står: **Guds änglar** och vi vet att änglarna ibland även kallas Guds söner. Vi kan konstatera att översättarna med sitt val av läsart har förringat Israels barns betydelse i

¹Bibel 2000 Textkritiska anmärkningar, sid. 1588.

denna vers som handlar om hur Herren **utstakade gränserna för folken efter antalet av Israels barn**. Vi har anledning att fråga oss: Vad kan vara motivet bakom detta?

Vi skall även ta med ett exempel som visar hur olika översättningar kan bli trots att det inte finns skillnad i grundtexten.

4 Mos. 23:9.

Bileam blir ombedd att förbanna Israel men välsignar Israel istället och talar det Herren säger till honom, till förtret för Israels fiender. Så här står det i *1917* att Bileam profetiskt säger om Israels barn: *..se, det är ett folk som bor för sig självt och inte anser sig likt andra folkslag*. Så här står det i *Folkbibeln* som reviderat *1917*: *..Se, ett folk som bor avskilt och ej räknar sig bland folken*. Och så här står det i *Bibel 2000*: *..ett folk som bor för sig självt, som inte räknar sig till de andra*. Alla dessa översättningar har det gemensamt att de säger att israeliterna anser något om sig själva. Men låt oss nu se vad som står i *Reformationsbibeln* som i denna bibelvers har reviderat *Karl XII:s Bibel*: *..Se, folket skall bo för sig självt och skall inte bli räknat bland hedningarna*. Vilken oerhörd skillnad det blir! I *Reformationsbibeln* är det Herren som säger genom Bileam att de inte skall räknas bland de andra folkslagen/hedningarna. Vi har anledning att fråga oss varför översättarna till *1917* gjorde denna negativa tolkning ur judiskt perspektiv, som sedan till viss del fick en fortsättning i *Bibel 2000* och *Folkbibeln*?

Nya Testamentet

Jungfrufödelsen blir ifrågasatt

Lukas 2:33

I den alexandriska textformen (1917, och även Vulgata) läser vi "Och hans **fader** och moder förundrade sig över det som sades om honom." Var Josef Jesu fader? Somliga som förnekar jungfrufödelsen hävdar det, men det är en lögn. I den bysantinska står det: "Och **Josef** och hans moder," vilket är det rätta.

Attack mot frälsning genom tro

1 Petrus 2:2

I den alexandriska, inkl. Vulgata, läser vi i Svenska Folkbibeln: "Längta som nyfödda barn efter den rena **andliga** mjölken, så att ni genom den växer upp **till frälsning**." I den bysantinska läser vi översatt från King James Version: "Och längta så som nyfödda barn efter **ordets** oförfalskade mjölk, så att ni kan växa upp genom den." Vilken skillnad!

Man kan lätt tro att genom den andliga mjölken kan vi växa upp till frälsning med hjälp av gärningar. Ordet *frälsning* finns i detta sammanhang inte med i den bysantinska grundtexten och inte heller i King James Bibel.

Angrepp på Kristi Gudom

I 1 Tim. 3:16a står det i den alexandrinska "Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: "*Han*" som blev uppenbarad i köttet," ("*Vilken*" i Vulgata) emedan det i den bysantinska istället för "*Han*" står "**Gud**". Det är en väsentlig skillnad! "Gud som blev uppenbarad i köttet," Någon som inte trodde på att Jesus var Gud, bytte ut Gud mot Han! Vilket passade Westcott. Vi ser vilken betydelse endast ett ord har!

Markus 1:2-3

I den alexandrinska (1917, inkl. Vulgata) läser vi: "Så är skrivet hos *profeten Esaias*: Se, jag sänder ut min ängel framför dig, och han skall bereda vägen för dig. Hör rösten av en som ropar i öknen: 'Bereden vägen för Herren, gören stigarna jämna för honom.'" Men när vi tittar närmare ser vi att det första citatet är från profeten Malaki och det andra från profeten Esaias. Visste inte Markus detta? I den bysantinska står det detsamma, fast i stället för "profeten Esaias" står det "**i profeterna**". Det sistnämnda är helt korrekt, då det är två profeter som citeras.

Första Johannes Brev 5:7¹

I Textus Receptus kan vi läsa följande: "Ty tre äro de, som vittna i himmelen: Fadern och Ordet och den Helige Ande. Och dessa tre äro ett. (8) Och tre äro de som vittna på jorden: Anden, vattnet och blodet; och de tre vittna ett och detsamma." I våra moderna Biblar är det med **fet stil** i vers sju och åtta utelämnat. Denna utelämnning har varit föremål för många diskussioner. När Erasmus gav ut sin första utgåva av Textus Receptus år 1516 på grekiska, tog han inte med denna vers, eftersom den saknades i de grekiska handskrifter han hade tillgång till, utan fanns enbart med i de latinska handskrifterna. För att stilla det larm som uppstod kring att han inte tagit med 1 Joh. 5:7 lovade han att ta med versen, om den återfanns i en enda grekisk handskrift. Senare fann man en grekisk handskrift som innehöll denna vers, och Erasmus inkluderade versen i sin tredje utgåva år 1522, och den fick därefter en permanent plats i Textus Receptus. En del kritiker hävdar att versen blev inkluderad i en del handskrifter, framförallt latinska, genom att en treenig tolkning växte fram av 1 Joh.

¹Believing Bible Study, sidorna 210-214

5:8. Men mot den teorin talar att de som omfattade treenigheten talade om Fadern och Sonen och den Helige Ande, men här står det "Ordet" istället för Sonen. Varför denna kombination, Fadern, Ordet och den Helige Ande, som inte återfinns någon annanstans i NT?

Dessutom verkar textavsnittet ofullständigt, eftersom Skriften vanligtvis anger en grupp av sanningar och varningar vanligtvis tre eller fyra gånger men ibland två gånger såsom i Matt. 12:40: "Ty likasom Jonas tre dagar och tre nätter var i den stora fiskens buk, så skall ock Människosonen tre dagar och tre nätter vara i jordens sköte." Det är därför i överensstämmelse med bibliskt språkbruk att förvänta sig, "att det är tre som vittna," åtminstone blir upprepat två gånger. Dessutom innebär det ett grammatiskt problem. Orden anden, vattnet och blodet är "neutrala" genus, dvs. varken maskulint eller feminint genus. Men i 1 Joh. 5:8 är de behandlade som maskulina genus. Om 1 Joh. 5:7 blir utelämnat blir det svårt att förklara denna oregelbundenhet, eftersom i vers 6 anden är angiven i "neutralt" genus. Varför är då anden behandlad som maskulint genus i 1 Joh. 5:8? Varför har man i så fall ändrat dem till maskulint genus, men inte i vers 6. Om vers sju finns med så stämmer det, för då blir det en syftning tillbaka på Fadern, Ordet och den Helige Ande.

Följande teori är den mest troliga varför versen blev utelämnad. I det grekisktalande öst hade man problem med Sabellianismen, Monarkianerna. De hävdade att Gud existerade på olika sätt men bara på ett sätt åt gången. Guds olika namn - Fader, Son och Ande - beskrev de olika roller han spelade vid olika tider. För dem i öst som hade problem med Sabellianismens irrlära, kunde denna vers ha använts av irrlärarna till stöd för sin tro, och kanske därför blev versen inte accepterad, då det fanns handskrifter som utelämnade 1 Joh. 5:7. Däremot blev versen bevarad i de latinska texterna i Afrika och Spanien, där Sabellianismen inte var så stark.

Versen återfinns också i följande handskrifter: Codex Ravianus, i marginalen av 88, i 629, i *r*, en gammal latinskt handskrift och i Speculum, en avhandling som innehåller gammal latinsk text. Dessutom i den grekiska handskrift som fick Erasmus att ta in versen i Textus Receptus. För övrigt finns versen även i den latinska Vulgata-bibeln.

Ytterligare bevis för att versen ska vara med är att Tertullianus (omkr. 200) citerade denna vers. Cyprianus, biskopen i Kartago, skrev (omkr. 250) enligt följande, citat: "...angående Fadern och Sonen och den Helige Ande är det skrivet: de Tre äro Ett." På 300-talet citerades versen av spanska bi-

skoparna Priscillian och Idacius Clarus. På 400-talet citerades versen av ortodoxa afrikanska skrivare samt av Cassiodorus i Italien på 500-talet.¹

Apostlagärningarna 8:37

Följande vers är helt utelämnad och försvann även i 1917 års svenska översättning: "**Filippus sade till honom: "Om du tror av hela ditt hjärta, så kan det ske." Han svarade och sade: "Jag tror, att Jesus Kristus är Guds Son."** Efter denna viktiga fråga och bekännelse så steg både Filippus och hovmannen ned i vattnet, och Filippus döpte honom. Man kan undra varför en sådan viktig bekännelse fattas i en del äldre handskrifter? En professor Siegbert W. Becker antager i tidskriften *Biblicum* (1977 I sid.18-19), att denna vers är baptisternas starkaste bibliska argument för sin lära om troendedopet! Becker har svårt att dölja sin motvilja mot troendedopet i sin artikel. Han pekar på en annan vers i Mark. 7:4, där det i *Textus Receptus* står det grekiska ordet *baptizóntai*, som betyder neddoppa, döpa, tvätta, emedan det i *Sinaiticus* och *Vaticanus* istället står *rantizóntai*, som betyder bestänka. Med detta vill han göra läsaren uppmärksam på att många av Gamla Testamentets dop skedde genom bestänkning! Det går inte att ta miste på att Becker söker Skriftens stöd för barndop genom bestänkning, samt misskrediterar troendedopet, såsom om troendedopet endast fann stöd i Apg. 8:37!

Becker har fel utgångspunkt i sitt resonering. Det har inte med saken att göra huruvida baptister etc. kan finna stöd i en vers. Vår utgångspunkt måste vara att finna fram till huruvida versen är Guds Ord eller en förfalskning! Eftersom inga äldre handskrifter, inklusive i stort sett de flesta bysantinska texterna, har med denna vers, tror Becker att versen kommit in i *Textus Receptus* av misstag! Dock medger han att det finns en viktig handskrift, E8, från 700-talet där versen förekommer. Becker anser att baptisterna ibland givit versen en alltför avgörande betydelse, samt att "**de moderna översättningarna gjort oss en tjänst genom att utelämna den.**" Med sorg får vi konstatera att så här argumenterar somliga professorer och teologer. Origenes var kanske den förste, men absolut inte den siste.

Förblindade av olika teologiska skolor är man tacksam att verser i Guds Ord blir utelämnade, istället för att undersöka skrifternas äkthet. Det är inte vi människor som skall korrigera Guds Ord

utan det är Guds Ord som skall korrigera oss! Vad Becker inte nämner är att versen även återfinns i en gammal latinsk handskrift från 200-talet.¹ Dessutom finns versen i flera andra tidiga latinska handskrifter från 200-400 årh. t.ex. ar, c, e, g, h, l, m och ph. Många gånger kan man genom de tidiga kyrkofädernas brevkorrespondens, vid citat ifrån Guds Ord, finna ut huruvida de citerar olika omtvistade textavsnitt. I detta fallet är det utan tvivel att kyrkofäderna Irenaeus (omkring år 180) och Cyprianus (omkring år 250) citerar denna vers!² Sålunda hade man kännedom om denna vers i ett tidigt stadium, före handskrifterna *Vaticanus* och *Sinaiticus* skrevs, men versen blev i ett senare skede utelämnad. Westcott och Hort samt Beckers argument håller inte! Versen finns även med i många andra grekiska handskrifter, framförallt minuskelhandskrifter. Dessutom finns versen i koptiska, etiopiska och georgiska handskrifter samt tidiga bibelversioner på armeniska och den syriska översättningen kallad *Peshitta*. Versen finns även med i *Vulgatabibeln* från år 1592, samt Hieronymus (eng. Jerome) *vulgatautgåva* från 400-talet e.Kr. I den norska bibelutgåvan från 1988 där bl.a. Thoralf Gilbrant medverkat samt de norska bibelöversättningarna från 1997 och 2003 finns versen också med.

Johannes 7:53-8:11

"Stycket om äktenskapsbryterskan inför Jesus, har, såsom saknaden därav i de äldsta källorna visar, säkerligen icke ursprungligen tillhört evangeliet," kan vi läsa i 1917 års *Bibel*, ord-förklaringar till Nya Testamentet. Men vi ska titta närmare på saken. Uppenbarligen hade en del på antiken problem med detta textavsnitt. Äktenskapsbrott ansågs allmänt för en så allvarlig synd, att den kunde endast bli förlåten, om det överhuvudtaget gick, endast efter avskild botgöring. Få av kyrkofäderna nämner något om denna berättelse. Cyprianus (omkr. år 250) berättade att vissa biskopar, som var före honom i provinsen Nordafrika, "tänkte att försoning borde inte bli given äktenskapsbrytare och därmed tillåta äktenskaplig otrohet någon som helst möjlighet till erkännande."

Denna berättelse i Johannes var följaktligen stötande för dessa biskopar. Det fanns alltså starka skäl till att utelämna dessa verser, men inga motiv alls för att lägga till dessa verser. Vidare skrev Augustinus (omkr. år 400), att det var en moralisk invändning emot stycket om äktenskapsbryterskan, som var orsaken till att detta stycke var

¹Believing Bible Study, sid. 210-124

²Believing Bible Study sid. 197

²Studiebibeln vol. III sid.137, och Believing Bible Study sid. 197

utelämnat i en del av de handskrifter, som han hade kännedom om. Han skrev "Några personer med liten tro, eller snarare fiender till den sanna tron, antager jag, fruktade för att Herrens mildhet mot äktenskapsbryterskan kunde föra deras fruvar på den tanken, att de nog måtte hava lov att synda, och avlägsnade från handskrifterna Herrens handling av förlåtelse gentemot äktenskapsbryterskan." Stycket om äktenskapsbryterskan finns med i en grekisk handskrift *D*, (från omkr. 500-talet), och ett gammalt latinskt codices *b* och *e*. Hieronymus (omkr. år 415) skrev: "I Evangeliet enligt Johannes i många handskrifter, både grekiska och latinska, finns det en berättelse om den horiska kvinnan som var anklagad inför Jesus." Beviset för att Hieronymus personligen accepterade berättelsen om äktenskapsbryterskan som äkta, visas av det faktum att han inkluderade detta stycke i den latinska översättningen Vulgata. Dessutom använde sig den spanske fadern Pacian (omkr. år 370) av denna berättelse om äktenskapsbryterskan, som Herren skonade i Evangeliet. En annan viktig faktor är att Eusebius skriver om Papias, biskopen av Hierapolis, som omkring år 150 skriver om en kvinna som var anklagad inför Herren för många synder. Eusebius skriver, att Papias använder sig av citat från Evangeliet av Johannes samt Evangeliet till Hebréerna.¹ Stycket om äktenskapsbryterskan skall sålunda vara med.

Markus 16:9-20

"Då gingo de ut och flydde bort ifrån graven, ty bävan och bestörtning hade kommit över dem. Och i sin fruktan sade de intet till någon." Nästan alla "naturalistiska textkritiker" är överens om att här slutar Markus evangelium vid Markus 16:8. Ett märkligt slut på Markus evangelium. Istället för att berätta om Jesu uppståndelse, Jesu dopsbefallning samt att de som tro skall i Jesu namn driva ut onda andar, tala nya tungomål, dödande gift skall inte skada dem och på de sjuka skall de lägga sina händer och de skall då bli friska, så avslutar bara Markus med att säga: "Och i sin fruktan sade de intet till någon."

Det finns olika teorier om varför dessa verser fattas. Den troligaste orsaken är enligt följande: I många gamla handskrifter från den tiden kom evangelierna i följande ordning Matteus, Johannes, Lukas och till sist Markus. Sålunda var ofta Markus 16:9-20 skrivet på sista sidan, som lätt kunde ha blivit avriven. Man har funnit handskrifter där detta har skett.¹ Burgon, som studerat detta mycket ingående, påminde sina läsare att det var vanligt att

man för att markera början och slut på en **lektion** i den Heliga Skriften satte dit det grekiska ordet *arche* (början) skrivet i marginalen och i slutet av texten det grekiska ordet *telos*, som markering att här var lektionen slut. Detta använde man även i gudstjänsterna. Eusebius, (omkring år 325) skrev i sitt brev till Marinus att det fanns handskrifter som hade slutmarkering vid Markus 16:8. En del har tolkat Eusebius kommentarer, såsom att han menade att Markus Evangelium slutade med Mark. 16:8. Men enligt Burgon, menade Eusebius slut på lektionen vid vers 8, därför att efter den versen kom ordet *telos*, som betyder slut, dvs slut på den lektionen.

Dessutom menade han att det fanns olika textvariationer. Eftersom Markus 16:9-20 fanns på sista sidan efter vers 8, där det stod *telos*, har förmodligen någon som kopierat trots att där var det slut, och det är mycket troligt ifall det var en handskrift, där sista sidan blivit avriven.² Några handskrifter har en annan avslutning av Markus, bl.a. den gamla latinska handskriften *k*, (från omkring 200-talet) som man tror har blivit förvanskad av Docketisterna.² Så här lyder där Markus 16:8 "Men vad de hade fått befallning om, berättade de strax för dem som hade varit tillsammans med Petrus; efter dessa händelser uppenbarade sig även Jesus själv och sände genom dem ut det heliga och oförgängliga budskapet om den eviga frälsningen, från öster till väster." Samma handskrift är förvanskad i Mark. 16:4 med ett tillägg, som i liknande ordalydelse återfinns i Petrus Evangelium, (en apokryfisk bok skriven av docketister) till stöd för deras förnekelse av Kristus lidanden och Hans mänskliga kropp. Sålunda var handskrifter i omlopp med olika ordalydelse, och Hieronymus (eng. Jerome) och senare skrivare kopierade från Eusebius som valt att inte ta med Mark 16:9-20.

Eusebius hade huvudsakligen tillgång till alexandriska handskrifter och han kopierade mycket från Origenes, och i detta sammanhang var Westcott och Hort benägna att hålla med Burgons slutsatser. För alla handskrifter som utelämnar Markus 16:9-20 har på något sätt förbindelse med Alexandria och Caesarea, de två platser där Origenes, den store textkritikern från antiken, levde och arbetade. Utelämnningen av Mark. 16:9-20 från dessa handskrifter och de tvivel som Eusebius verkar ha haft beror förmodligen på ett felaktigt beslut av Origenes.²

Det viktigaste beviset för att verserna skall vara med är att de finns med i alla grekiska handskrifter förutom Sinaiticus och Vaticanus. Verserna finns med i alla latinska handskrifter, från

¹Believing Bible Study sid. 123-125.

¹Believing Bible Study sid. 137 ²Believing Bible Study sid.134-139.

200-talet och framåt, förutom *k*. Och ännu mer viktigt, textavsnittet citerades av tidiga kyrkofäder som levde 150 år före Sinaiticus och Vaticanus, nämligen Justinus Martyren (omkr. år 150), Tatianus (omkr. år 175), Irenaeus (omkr. år 180), Hippolytus (omkr. år 200),¹ Vincentius (omkr. år 300) och vid det sjunde kyrkomötet i Kartago.¹ Detta är starka bevis nog för att verserna skall vara med!

Vem bestämmer Bibelns innehåll?

Vi behöver fråga oss, vilka har rätt att bestämma vad som skall vara med i grundtexten? Var Westcott och Hort de rätta männen att avgöra det? Var de "neutrala" sanningsälskande män, eller män influerade i en evolutionistisk/katolsk anda, som ville anpassa grundtexten efter deras teorier? Svaret är: De var inte lämpade för uppgiften! Guds Ords grundtext skall enbart sättas samman utav bibel-troende, som inte förnekar fundamentala sanningar i Guds Ord! De fem redaktörer som gav oss en reviderad utgåva av Westcott och Horts text på 1970-talet borde inte heller ha blivit godkända för den uppgiften. En majoritet av dessa män anser att de Apokryfiska böckerna skall vara med i Bibeln. Bibel 2000, som gavs ut av den statliga Bibelkommissionen 1999, innehåller de Apokryfiska böckerna, under benämningen "Tillägg till Gamla Testamentet." Detta är en seger för katolikerna som genom sin representant i den svenska Bibelkommissionen yrkat på detta. Det som borde varit med tar man bort, och det som inte skall vara med lägger man till (Upp. 22:18-19). Obs! Några år efter att NT-81 var avslutat av Bibelkommissionen, så **konverterade den ansvarige exegeten för Nya Testamentet, Harald Riesenfeld, till Romersk katolska kyrkan!**² Olika teologer har riktat kritik mot NT-81, att den är alltför katolsk i sin teologi.

Inga protester?

I England och Amerika har det varit många som har protesterat och som har motbevisat Westcott och Hort, t.ex. John Burgon m.fl. Och ännu idag är King James Bibel välkänd och älskad av många i den engelsktalande världen.

I Sverige har protesterna ifrån väckelserörelserna varit förvånansvärt få. Dock fanns det protester ibland kyrkligt folk, bl.a. **Bibeltrogna Vänner** som tryckte en Bibel, som i NT bygger på normalupplagan från **1883**, där fler verser och ord förekommer än i 1917, dock inte allt. Från ytterligare ett kyrkligt håll har man protesterat, nämligen **Laestadianerna**, som **1976** på nytt gav ut en faksimilutgåva av hela **Karl XII:s kyrkobibel**, från 1703.

¹Which Bible sid. 169

²Teolog Bo-Krister Ljungberg, DAGEN 13 november 1991 sid. 4

Dock har Karl XII:s kyrkobibel ett väldigt gammalt språkbruk. Upplagan är slut och det är svårt att hitta exemplar att köpa i handeln. Det finns också en revidering av Karl XII:s Nya Testamente gjort av teologen Erik Stave, 1923. Språkdräkten är lik 1917 men mycket mer trogen grundtexten precis som Karl XII:s Bibel. Sedan 2003 finns även Reformationsbibeln med en utgåva av NT som troget har översatt *Textus Receptus* men även reviderat Karl XII:s Bibel.

I övrigt har de svenska bibelöversättningarna såsom 1917, Åkesson, Hedegård, Levande Testamentet, Darby, Giertz, NT-81 (Bibel 2000) och Folkbibeln utgått ifrån den alexandrinska textformen.

Herren har bevarat sitt Ord

Nej, det är inte vilken skrift som helst vi har att göra med, det är Guds eget Ord, som vi inte får lägga till eller dra ifrån något. Har då inte Gud bevarat sitt eget Ord? Jo, vi vill till sist citera John Burgon:

"Jag är ytterst oförmögen att tro, kort sagt, att Guds löfte så fullständigt har misslyckats, att vid slutet av 1800-talet, det mesta av texten i Evangeliet behövde i själva verket bli utvalt av en tysk kritiker utifrån en korg med värdelösa papper i St Katarinas Kloster; kopior som hade levt kvar, och som förmodligen hade det att tacka för sin överlevnad, att de var åsidosatta; emedan hundratals av andra blev använda så mycket att de gått i bitar, och som hade testamenterat sitt vittnesmål till kopior gjorda ifrån dem..."

Vidare:

"Jag är ytterst obenägen att tro, så starkt osannolikt verkar det - att vid slutet av 1800-talet, 995 kopior ut ifrån varje tusen, antages, bevisa otillförlitlighet, och att de två, tre, fyra eller fem vilka återstår, vars innehåll var till igår, så gott som okända, visar sig ha hållit kvar hemligheten av vad som ursprungligen hade ingivits av den Helige Ande..."

Vi behöver återgå till den gamla grundtexten

NT-81, som finns i Bibel 2000, byggde sin översättning på tredje upplagan av de Förenade Bibelsällskapens utgåva² av Nya Testamentets grekiska text, (UBS 1975). Svenska Folkbibeln som gav ut Nya Testamentet 1996 bygger sin översättning på Nestle-Aland, (NA)³ utgåva nr. 26, som utgavs 1979 av det Tyska Bibelsällskapet. Samma år utgav det Tyska Bibelsällskapet även den Nya Latinska

¹True or False sid. 13. ²NT-81:s bibelutgåva, Förklaringar, sid. 673

³Svenska Folkbibeln-Nytt nr. 4 1993.

Vulgatabibeln. Båda dessa utgåvor, UBS 1975 och Nestle-Aland 1979 har samma grekiska grundtext. Denna nya grekiska text är en revidering av Westcott och Hort's grekiska text och skiljer sig endast på ca 550 ställen. Däremot är skillnaden stor mellan UBS/Nestle-Aland och Textus Receptus, mer än 3300 ställen! En intressant upplysning är att mellan UBS andra och tredje utgåva ändrade man på 500 ställen i den grekiska grundtexten, trots att inga nya textfynd gjorts! Här ger vi lite historik till UBS.

Under en konferens 1964 föreslog representanter från UBS och Romersk katolska kyrkan att förberedelser skulle ske för att få fram en 'gemensam text' till Bibeln, som kunde accepteras av alla. Detta nya samarbete hade blivit möjligt, eftersom de protestantiska bibelsällskapen hade accepterat Roms krav att ta bort sitt förbud att ge ut de Apokryfiska böckerna. År 1965 godkände Andra Vaticankonciliet detta förslag, och år 1967 blev kardinal Martini en av de fem redaktörer som ingick i UBS internationella utgivningskommitté av UBS grekiska NT-utgåva. Martini är Jesuit¹. Denna utgivningskommitté, som bygger vidare på minoritetstexten, påverkar de flesta bibelöversättningar idag. De andra fyra redaktörerna är Bruce M. Metzger, Matthew Black, Allen Wikgren och Kurt Aland. Lite kort om dessa män: Metzger anser att GT är en mix av **myter, legender och historia**, att berättelsen om Noas flod är överdriven och att **Jona bok är en legend**. Black tvivlar på att **missionsbefallningen i Matteus är äkta** och tror varken på **inspirerad text eller att Herren har bevarat sitt ord**. Wikgren har varit medredaktör till *NRSV* vars översättning tonar ner Kristusprofetior i GT och som har inkluderat de Apokryfiska böckerna. Kurt Aland **tror inte** att evangelierna skrevs av Matteus, Markus, Lukas och Johannes² och att de kristna **inte valde rätt när de bestämde vilka böcker som skall ingå i Nya Testamentet**.² Sammanfattningsvis kan vi säga att en majoritet av dessa män är skeptiker och tror varken på inspirerad text eller att Herren har bevarat sitt ord. Vi kan inte kalla dessa män för troende som tror på Bibelns ofelbarhet. Det är dessa män som har gett oss en ny grundtext som de förmodar var i användning under den första tiden, men sedan blivit bortglömd. De har valt ut några få slarviga handskrifter som är i absolut minoritet framför en överväldigande majoritet av andra handskrifter som stämmer väl överens. Andra textforskare som t.ex. Burgon och Hills förespråkar istället den bysantinska textformen/Textus Receptus, men på dessa vill man inte lyssna. Både Burgon och Hills är kristna som tror att Herren har bevarat sitt ord. En majoritet av skeptiska redaktörer har utarbetat en

¹All Roads Lead To Rome sid. 200-201.

²Dr. Kurt Alands läromässiga åsikter och textkritik, sid. 5-7, 14-22.

ny grekisk grundtext, som inte varit i bruk i nästan 1 500 år, vilket omöjliggör en tro på att Herren har bevarat sitt ord. I Sverige har vi haft en debatt om huruvida det är lämpligt att icke troende översätter Bibeln, t.ex. Bibel 2000. Men jag efterlyser en debatt om det är lämpligt att låta en majoritet av icke troende att få förtroendet att ta fram en grekisk grundtext som skall användas av alla kristna bibelöversättare i hela världen. Vi i Sverige har fokuserat på vilka som skall medverka i en översättning men nonchalerat frågeställningen: Hur blir översättningen om grundtexten är fel? Jag tillhör dem som förespråkar den gamla grundtexten Textus Receptus, som våra reformationsbiblar utgår ifrån och som representeras i majoriteten av alla grekiska handskrifter. Det är den grundtexten som vi skall utgå ifrån.

Det som avgör valet av grundtext är vilka män som får göra urvalet. **Ingen är neutral**. Moderna översättare litar på skeptikerna Metzger, Martini, Black, Aland och Wikgren som har valt ut några manuskript från **minoritetstexten**. Svenska Folkbibeln och Bibel 2000 har använt denna nya grundtext, som utgår ifrån minoritetstexten. Den enda bibelöversättning som finns tillgänglig idag på svenska och som bygger på **en text som överlämnats till oss av tidigare generationer kristna och som varit i oavbruten användning under den kristna epoken** är Reformationsbibeln.¹ Låt oss be att den når ut till många människor!

Källförteckning

Arbetet med denna granskning har många källor ifrån böcker/tidskrifter använts men det är speciellt en bok vi vill nämna som heter Believing Bible Study av Edward F. Hills, som har akademisk examen från Yale Universitet och Westminster Theological Seminary, USA. Han har också erhållit examen av Th.M. från Columbia Seminary och Th.D. examen från Harvard Universitet. Hills bok är rik på källangivelser; från Burgons böcker, Kurt Alands böcker och många andra textkritiker, men även böcker om Westcott och Hort, utgivna av deras söner. Hills har efter noggranna studier funnit att den erkända grundtexten, Textus Receptus, som King James bygger på, är den rätta. Edward F. Hills bok kan beställas från förlaget Dragen Ut.

Övriga böcker/tidskrifter som har använts är följande:

De Kristna, illustrerad handbok i Kyrkohistoria, utg. av EFS-förlaget 1980

Studiebibeln, utgiven av Normans förlag 1978

Illustrerat Bibel-lexikon, utg. 1967 av Interlexica A/S Oslo

Världens historia av W.N. Weech, förlaget Natur och Kultur, Stockholm 1948

Kyrkohistoria II Nyare tiden av Hjalmar Holmquist, professor bl.a. i kyrkohistoria vid Lunds universitet, andra upplagan, utgiven av Norstedt & Söner, Stockholm 1945

De olika läsarternas inverkan på Bibelns lära av prof. Siegbert W. Becker, publicerad i

Tidskriften Biblicum I 1977

Apokryferna, ur Gamla Testamentet, utgiven av Proprius förlag 1975

1917 års Svenska Bibelöversättning

Karl XII:s Bibel, utgiven av Fridsförbunden i Torne och Kalix äldvalar 1976

Bibelkommissionens Normalupplaga 1883, utg. av Bibeltrögnä vänner förlag, Stockholm

Which Bible, fifth edition, av David Otis Fuller, utgiven 1975 av Grand Rapids International Publications, kan beställas från förlaget Dragen Ut

True or False? av David Otis Fuller, 1973, Grand Rapids International Publications, kan beställas från förl. Dragen Ut.

God Wrote Only One Bible, av Jasper J. Ray, utg. av The Eye Opener Publishers, kan beställas från förl. Dragen Ut

Let's weigh the Evidence, av Barry Burton 1983 utg. av Chick Publications, kan beställas från förlaget Dragen Ut

Sabotage? av Jack T. Chick 1979, utgiven av Chick Publications, kan beställas från förlaget Dragen Ut

All Roads Lead To Rome? av Michael de Semlyen, utg. av Dorchester House Publications, kan beställas från förlaget Dragen Ut.

The Life and Letters of Fenton John Anthony Hort, Vol. I, Arthur Hort, Macmillan and Co. Ltd., London, 1896.

The Life and Letters of Brooke Foss Westcott, Vol. I, Arthur Westcott, London: Macmillan and Co., Limited 1903.

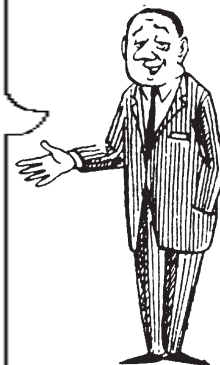
Dr. Kurt Alands läromässiga åsikter och textkritik, www.bibel.se. Översatt från engelska 2012

King James Version, Authorized, förlag Holman

¹Det finns nedladdningsbara böcker både av GT och NT av Reformationsbibeln

Under min utbildning till pastor fick jag lära mig att de äldsta och bästa handskrifterna är Vaticanus och Sinaiticus, som alla moderna bibelöversättningar utgår ifrån, därför kan man tryggt läsa den moderna bibelöversättning som man tycker bäst om. Den kände teologen Hedegård har dessutom sagt att det skulle vara rena självmordet att inte ta hänsyn till vad som senare framkommit i textväg. Med hjälp av den nya textforskningen och nya textfynd, tänk bara på dödahavsrollarna, vet vi mycket mer, och vi har bättre hjälpmedel att återställa den ursprungliga textformen, än Luther och reformatorerna hade på 1500-talet. Och eftersom de två äldsta handskrifterna saknar de sista tolv verserna i Markus, och varken Origenes eller Eusebius kände till någon längre version, så slår teol. dr. Ingemar Furberg fast, att Markus evangelium slutar vid vers åtta.¹ Dessa teologer kan vi tryggt lita på. Dessutom rör det sig bara om högst 5% i Nya Testamentet som texten blivit förändrad i förhållande till Karl XII:s Bibel och andra översättningar från reformationstiden.

¹Hemmets Vän, 16 april 1992, frågespalten "Vi vill veta". Sedan vi gav ut första upplagan av Vilken Bibel? har Furberg ändrat sig beträffande Markus Evangelium och anser inte längre att Markus slutar vid vers 8, utan textavsnittet Mark.16:9-20 skall vara med utan förbehåll.

Tyvärr kan vi inte lita på allt som sägs på bibelskolor och seminarier idag, då en del är influerade av humanism, liberal-teologi samt ibland även infiltrerade av katolicism. Vaticanus och Sinaiticus är bland de äldsta men definitivt inte bland de bästa handskrifterna. Nya fynd såsom, ”upptäckten av papyrushandskrifterna betyder slutet på Westcott och Horts framställningar,” enligt Kurt Aland, en framstående textkritiker.¹ Om vi ska ta hänsyn till nya upptäckter av handskrifter, kan vi inte fortsätta hålla fast vid Westcott och Horts framställningar, bara för att Hedegård gjorde det en gång i tiden, utan nu när deras framställningar är överbevisade kan vi inte hänvisa till dem längre, för då tar vi inte ”hänsyn till vad som senare framkommit i textväg.” Efter det nya fyndet av papyrus 75, som är äldre än Vaticanus och Sinaiticus har Kurt Aland åter fått sätta in de åtta utelämnarna i Lukas evangelium i Nestles Nya grekiska Testamentet, som Westcott och Hort utelämnade!² Skulle ett nytt fynd komma fram som är äldre än de nu funna, och som någon förvanskat och tagit bort verser i, så skall sålunda verser på nytt tagas bort ur vår Bibel! Utifrån nya fynd av arkeologer skall alltså verser åka in och ut ur vår Bibel, beroende på det senaste fyndet! Nej, det går naturligtvis inte! Många teologer slår fast att Markus evangelium slutar vid vers åtta, trots att alla grekiska handskrifter, förutom Vaticanus och Sinaiticus, samt huvuddelen av de latinska och syriska handskrifterna, har med de övriga tolv verserna, och trots att många kyrkofäder som levde långt före Vaticanus och Sinaiticus citerade från dessa verser! Beträffande dödahavsrollarna, så finns bland fynden en nästan komplett kopia av Jesaja, samt fragment från i stort sett alla Gamla Testamentets böcker. Vid slutet av 1800-talet fram till fynden år 1947, var den äldsta kända textformen den grekiska, Septuaginta, bland annat representerad i Vaticanus och Sinaiticus. På Luthers och reformatorernas tid var de äldsta kända handskriften, enligt den hebreiska textformen från 900-talet e.Kr. Vid fynden av dödahavsrollarna visade sig Jesajarullen vara från 100-talet f. Kr. och enligt den hebreiska, massoretiska grundtexten!³ Även fragment enligt Septuaginta hittades, dock av yngre ålder. Sålunda visar dessa textfynd att Luther och reformatorerna utgått ifrån hebreiska handskrifter i GT, som stöds av papyrusrullar som är omkring 450 år äldre än Vaticanus och Sinaiticus! Fynden av dödahavsrollarna ger alltså inget stöd för Westcott och Horts framställningar. Tyvärr har Hedegård och Furberg satt sin tillit till skeptiska textkritiker som inte tror på Guds Ord. Kan vi kristna acceptera dessa textkritikers nya grundtext med förändringar i NT på ca. 3 300 ställen? Det vore rena självmordet för oss kristna, om vi skall använda Hedegårds uttryck. Vad de säger innebär nämligen att den grekiska kyrkan, som haft den bysantinska textformen i oavbruten användning under hela den kristna tidsepoken, inte haft den rätta texten! Det innebär också att alla de protestantiska översättningarna, inkl. King James Version, varit fel. Och eftersom den Katolska Vulgatabelns textform förändrats flera gånger och är en mix av alexandrinsk och bysantinsk text så blir konsekvensen, enligt dessa textforskare, att Herren inte har bevarat sitt ord, utan det är män, såsom Westcott och Hort, Kurt Aland, Metzger, Black, Martini och Wikgren som vi har att tacka att den ursprungliga texten blivit återställd efter att ha varit försvunnen i nästan 1 500 år! Kan någon tro på detta? Nej, det kan vi inte göra, utan låt oss istället lita på Herren, för han har sagt att han skall bevara sitt ord, och ca. 4730 funna handskrifter vittnar om detta!

¹Studiebibeln vol. 1 sid. 11 ²Believing Bible Study sid. 69-71 ³Illustrerat Bibelllexikon, vol. 3, Bibelns text sid. 5, vol. 2 spalt 4588.

I de flesta bibelöversättningar från 1900-talet kan 5% av Nya Testamentet vara förändrat, dvs. förändringar på ca. 3 300 ställen! Många verser har fått ett innehåll som motsäger andra ställen i NT, många verser som bekräftar Jesu gudomlighet är borttagna. Detta blir ett urvattnat evangelium! Det är allvarligt med tanke på att summan av Guds Ord är sanning. Psaltaren 119:160.

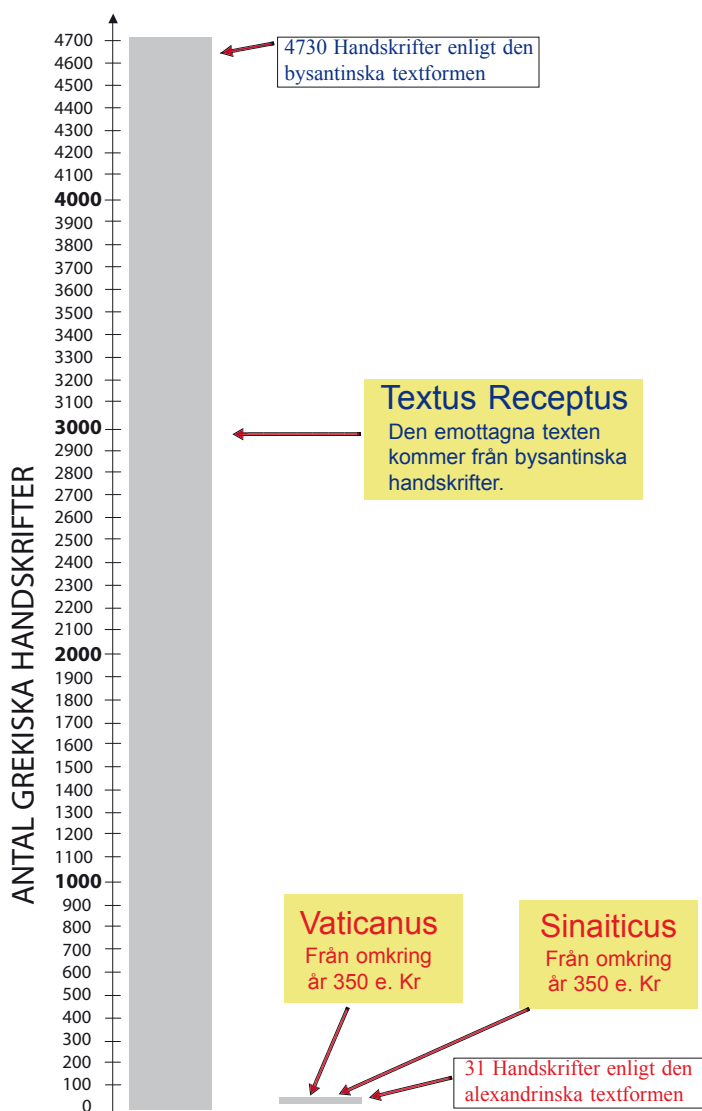
Det står skrivet: Människan skall inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.

Matt. 4:4

Och längta såsom nyfödda barn efter ordets oförfalskade mjölk, så att ni kan växa upp genom den.

1 Petr. 2:2

Översikt av Grekiska handskrifter till Nya Testamentet

Sedan reformationen har katalogiseringen av Nya Testamentets handskrifter gjort avsevärda framsteg. Katalogiseringen har framskridit och utvidgats genom Stephanus (1500-talet), Walton (1657), Mill (1707), Wettstein (1751-52), Scholz (1820-36), Scrivener (1883), Gregory (1884-1912). Därefter har uppgiften att registrera och katalogisera nya handskrifter tagits över av Dobschuetz, därefter av Eltester och därefter av Kurt Aland, som 1968 angav att det fanns 5255 kända grekiska handskrifter av hela eller delar av Nya Testamentets text. Dessa handskrifter har inte enbart blivit katalogiserade utan även fotograferade. Enligt Aland är 90% av alla kända handskrifter enligt den bysantinska textformen, dvs. 4730 handskrifter.¹ De resterande 10% av handskrifterna består bl. a. av två ”textfamiljer” den alexandrinska och den västliga textformen. Den alexandrinska textformen består av Papyrus 46, 47, 66, 75, B (Vaticanus), A1ef (Sinaiticus) och omkring 25 ytterligare handskrifter, som tillsammans blir 31 grekiska handskrifter till Nya Testamentet.²

¹Believing Bible Study sid 215 ²Samma bok sid 44

Westcott och Hort, som gav ut en ny grekisk grundtext år 1881, har tagit stor hänsyn till handskrifterna Vaticanus och Sinaiticus, när dessa skiljer sig ifrån den bysantinska textformen. Redaktörerna och skeptikerna Aland, Metzger, Martini, Black och Wikgren har tagit Westcott och Horts text och reviderat den och gett ut en ny grekisk grundtext, i två upplagor UBS, utgiven 1975, och Nestle-Aland, utgiven 1979. De utgår fortfarande i mycket hög grad från handskrifterna Vaticanus och Sinaiticus när det finns skillnader. De flesta svenska bibelöversättningar efter 1881 har litat på dessa framställningar och har översatt ifrån denna nya grundtext, som inte varit i bruk i närmare 1500 år. De gamla bibelöversättningarna, såsom Luthers tyska Bibel, King James Version och Karl XII:s Bibel har istället byggt på den gamla grundtexten Textus Receptus.

I häftet Vilken Bibel? ges en kort historik över hur vår Bibel kom till, samt något om de olika grundtexter som finns idag. Den visar hur den felaktiga grekiska grundtexten kom till men visar också hur Herren har bevarat sitt ord. Häftet tar upp flera viktiga bibelställen som har tagits bort i den nya grundtexten. Dessutom finns det viktig information om de män som gav oss den nya grundtexten och deras läromässiga åsikter. Dessa män anser t. ex. att vissa böcker i Bibeln borde tas bort, att Gamla Testamentet är en mix av myter, legender och historia och att missionsbefallningen ursprungligen inte fanns med i Matteus evangelium! Vi har i Sverige haft en debatt om det är rätt att icke kristna skall översätta Bibeln. Denna skrift efterlyser en annan debatt som kanske är ännu viktigare. Är det rätt att lämna förtroendet att ta fram en ny grekisk grundtext till en majoritet av män som inte är troende? Författaren till denna skrift förespråkar en återgång till den gamla grekiska grundtexten, Textus Receptus som varit i oavbruten användning under hela den kristna epoken.

Adress: Box 11098.
507 11 Borås
Telefon: 033-41 22 50
0922 - 104 00
Internet: www.bibel.se
e-post: post@bibel.se